

I det her tilfælde har man konstateret, at der er nogle enkelte kommuner, som har haft svært ved at løse den opgave at ligne meget store selskaber i kommunen. Og fru Elisabeth Arnold hævdede, at nogle selskaber slet ikke havde været lignet i 20 år. Men fordi en enkelt eller to kommuner ikke evner at løse den opgave, er der jo ingen grund til at lave hele systemet fuldstændig om. I stedet burde man løse det konkrete problem, som enkelte kommuner måtte have.

Det er en underlig tendens, at lige så snart en enkelt begår fejl, foretager man kollektiv afstraffelse i stedet for at løse problemet dér, hvor det er.

Fremskridtspartiet har sagt, at den bedste løsning er, at man i Told og Skat har et særligt rejsehold, som tager rundt og hjælper kommunerne med at ligne de store selskaber. For så kan de kommuner, som i dag gør en ordentlig arbejdsindsats, få lov til at fortsætte, som de har gjort hidtil, og de enkelte kommuner som har deres problemer med selskabsligningen, kan så få den fornødne assistance udefra. Men det er der ingen interesse for, for det giver jo ikke anledning til den store opvisning af magt her i Folketingssalen, magt til at tvinge noget nyt igennem, uden at der er sagligt belæg for det.

Den anden mulighed er den, som Kommunernes Landsforening har peget på, og den har oven i købet formuleret en hel tipunktsplan for, hvordan man kan få en bedre og mere effektiv selskabsligning, men det har heller ingen interesse.

Til trods for, at kommunerne jo i dag sidder med den kommunale ligning og derfor kender til systemet indefra, kommer der så et lovforslag her i Folketinget. Og andre har allerede demonstreret, hvor kort tid Folketinget har haft til at behandle denne sag: en fuldstændig omlægning af hele vores ligningssystem i Danmark.

Og hvorfor skal det så gå så hurtigt? Ja, det er såmænd ikke, fordi skatteministeren har særlig lod eller del i det her, men fordi der er kommet en ordre fra Finansministeriets side om, at nu vil finansministeren have styr på tingene, nu vil han ikke have den slendrian rundt omkring i kommunerne, nu skal man sørge for at få kradset endnu flere penge ind.

Man har tidligere forsøgt sig med at gøre det til et succeskriterium for skattemedarbejdere, at jo flere mennesker de kunne få til at betale efterskat, jo mere præmierede man dem med

særlige bonusordninger osv. Det viste sig dog at være så vulgært, at det var man nødt til at stoppe igen.

Så har man sat forskellige måltal for, at hvis ikke selskaberne efterbetaler et vist antal millioner kroner, så må der jo være noget galt, og så er der nok nogle, der svindler et eller andet sted. For man har den opfattelse i Finansministeriet, at enhver krone, der ikke ligger i statskassen, er en krone, som skal gøres til genstand for skattejagt. Og i stedet for at forhøje skatterne yderligere – hvad folk næppe ville være særlig tilfredse med – kan man så bruge den undskyldning, at det jo nok er, fordi der rundt omkring i selskaberne er nogle, der svindler.

Særlig galt er det selvfølgelig med hensyn til de store selskaber med internationale og multinationale aktiviteter. Der er der i hvert fald nok tale om, at nogle af dem svindler og bedrager! Altså skal man sørge for en mere effektiv ligning af dem.

Men sådan er virkeligheden jo ikke. Danske virksomheder er ikke notoriske svindlere, blot fordi det et enkelt år lykkes dem at få overskud i regnskabet frem for underskud. Og danske virksomheder er ikke notoriske svindlere, fordi de udnytter den skattelovgivning, vi har, hensigtsmæssigt og sørger for at tilrettelægge deres virksomhed sådan, at den kan overleve og fungere.

Så står vi her i dag med en andenbehandling af lovforslaget, og eftersom det under førstebehandling blev helt tydeligt, at den måde, det var tilrettelagt på, ikke kommer til at fungere, fordi personaleflugt og andre problemer vil gøre, at det næppe kommer til at fungere, så gik jeg fra førstebehandling med det indtryk, at nu skulle denne sag have lov til at bundfælde sig hen over jul og nytår, og så kunne vi i løbet af januar eller februar måned se på den igen i Folketinget.

Skatteministeren brugte oven i købet en tidsfrist, der hed, at den sag skulle være på plads inden den 1. marts.

Bevares, så ville der i hvert fald være god tid til, at alle kunne nå at se alle sagens akter igenem en ekstra gang og finde ud af, om det nu også er den rigtige løsning, der er blevet valgt, men sådan kom det jo ikke til at forløbe.

Til trods for, at både Venstre og De Konservative erklærede, at de sådan set var interesserede i at finde en mindelig løsning, og til trods for, at Fremskridtspartiet pegede på to muligheder, nemlig enten KL's tipunktsplan eller